

Arrest

nr. 275 548 van 28 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de voormalige Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 10 februari 2022 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghanistan te zijn, geboren te K. op [...] 2002.

Op 13 juli 2021 diende verzoeker een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Eurodac-treffer toonde aan dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Duitsland op 24 juni 2021.

Op 10 augustus 2021 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse autoriteiten.

Op 12 augustus 2021 aanvaardden de Duitse autoriteiten de terugname van verzoeker op grond van artikel 18, 1, b van de Dublin III-verordening.

Op 21 september 2021 werd verzoeker gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van de Dublinprocedure. Verzoeker verklaarde in goede gezondheid te zijn.

Op 5 oktober 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een overdrachtsbesluit ("beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten" - bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 12 oktober 2021 aan verzoeker ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing diende verzoeker geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 14 december 2021 werd verzoeker gehoord aangezien werd overwogen een gedwongen overdrachtsmaatregel te nemen. Verzoeker verklaarde opnieuw in goede gezondheid te zijn.

Op 10 februari 2022 nam de voormalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) de beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Overwegende dat de persoon die verklaart te heten S. J. Z. geboren te K., op [...] 2002 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 10.02.2022 (1)

Overwegende dat op 12.08.2021 een akkoord werd bekomen van lidstaat Duitsland op grond van artikel 18(1)b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden. Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin III Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 12.10.2021 een beslissing 'bijlage 26quater' werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 10.02.2022 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin III Verordening omdat:

De betrokkene was op 05.10.2021 het voorwerp van een beslissing van weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 12.10.2021 rechtstreeks aan de betrokkene betekend.

Op 14.12.2021 had de betrokkene te Sint-Truiden een opvolgingsgesprek met de ICAM-coach. Daarbij werden de implicaties van de beslissing dd. 05.10.2021 opnieuw toegelicht. De betrokkene gaf tijdens dat gesprek aan dat hij niet naar Duitsland wil terugkeren. De betrokkene werd uitgenodigd zich op 27.01.2022 aan te bieden bij Dienst Vreemdelingenzaken, Opvolging BGV Pachecolaan 44 (Cube) 1000 Brussel voor verdere opvolging, maar gaf hieraan geen gevolg. Op 03.02.2022 deelde de Sociale Dienst van het opvangcentrum van Sint-Truiden de ICAM-coach, werkzaam te Sint-Truiden, mee dat de betrokkene niet in het opvangcentrum werd aangetroffen. Op 08.02.2022 deelde de Dienst Coördinatie Bewonersadministratie van het opvangcentrum van Sint-Truiden de ICAM-coach, werkzaam te Sint-Truiden, mee dat de betrokkene als bewoner werd uitgeschreven. De ICAMcoach, werkzaam te Sint-Truiden, deelde onze diensten op 09.02.2022 mee dat de betrokkene het opvangcentrum van Sint-Truiden op 08.02.2022 verliet met onbekende bestemming.

De betrokkene maakte geen nieuwe verblijfplaats bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening ervan in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.“

Op dezelfde dag werd de Dublindienst van Duitsland op de hoogte gebracht over de verlengingsbeslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Verwerende partij heeft volledig ten onrechte tav verzoeker een beslissing genomen tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Dat de verwerende partij volledig ten onrechte de bestreden beslissing heeft genomen.

De bestreden beslissing vermeldt: “Verzoeker heeft het opvangcentrum van Sint-Truiden verlaten en werd op 08.02.2022 uitgeschreven in het opvangcentrum van Sint-Truiden.”

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing “dat de verzoeker werd uitgenodigd op 27.01.2022 om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, Opvolging BGV Pachecolaan 44 (Cube) 1000 Brussel voor verdere opvolging maar gaf hieraan geen gevolg.”

De verzoeker is ernstig ziek. Hij lijdt aan een ernstige dermatologische aandoening namelijk forse acne. Hij ondergaat een behandeling en heeft nood aan een genezingsperiode.

Hij heeft beroep ingesteld bij de arbeidsrechtbank tegen de beslissing van Fedasil m.o.o een opvangplaats te bekomen.

Het dient benadrukt te worden dat verzoeker recht heeft op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid;

Hij is dan ook uiteraard kwetsbaar.

Hieruit kan evenwel zeker niet afgeleid worden dat verzoeker zich poogt te onttrekken aan de procedure.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht, alsook de hoorplicht en de motiveringsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

Volgens verzoeker is de verlenging van de overdrachtstermijn volledig ten onrechte. Hij wijst op de motieven in de beslissing dat hij het opvangcentrum heeft verlaten en op 8 februari 2022 werd uitgeschreven en dat hij op 27 januari 2022 werd uitgenodigd om zich aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken maar daaraan geen gevolg gaf. Hij stelt ernstig ziek te zijn, met name aan forse acne te lijden, waarvoor hij een behandeling ondergaat en nood heeft aan een genezingsperiode. Hij stipt verder aan beroep te hebben ingediend bij de arbeidsrechtbank tegen de beslissing van Fedasil om een opvangplaats te bekomen. Opvang moet verzoeker immers in staat stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Verzoeker meent uiterst kwetsbaar te zijn en uit het voorgaande kan zeker niet afgeleid worden dat hij zich poogt te onttrekken aan de procedure. Volgens

verzoeker heeft verweerder onzorgvuldig onderzoek geleverd naar zijn situatie en schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, de formele motiveringsplicht en de hoorplicht.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing de hoorplicht en de formele motiveringsplicht schendt. Het betoog heeft immers enkel betrekking op het zorgvuldigheidsbeginsel. Bijgevolg is het onderdeel van het middel dat steunt op de hoorplicht en de formele motiveringsplicht onontvankelijk.

Geheel ten overvloede blijkt dat verzoeker tot twee maal toe werd gehoord op 21 september 2021 en op 14 december 2021. Ook blijkt de bestreden beslissing zowel de iure als de facto in detail gemotiveerd.

Verder wijst de Raad erop dat het niet ter discussie staat dat de Duitse autoriteiten op 12 augustus 2021 aangaven verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het internationaal beschermingsverzoek van verzoeker en het terugnameverzoek van de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken inwilligden.

In casu dient derhalve het zorgvuldigheidsbeginsel te worden beoordeeld in het licht van de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In casu verstreek de zesmaandentermijn in principe op 12 februari 2022. Echter op 10 februari 2022 verlengde verweerder de overdrachtstermijn tot 18 maanden aangezien hij stelt dat verzoeker was ondergedoken. Hij motiveert dit uitgebreid door erop te wijzen dat verzoeker op 14 december 2021 een opvolgingsgesprek had met de ICAM-coach waarin hem de implicaties van het overdrachtsbesluit van 5 oktober 2021 werden toegelicht. Op 27 januari 2022 werd verzoeker uitgenodigd hem aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch daar gaf verzoeker geen gevolg aan. Op 3 februari 2022 deelde de sociale dienst van het opvangcentrum mee dat verzoeker niet meer in het opvangcentrum werd aangetroffen. En op 9 februari 2022 deelde de ICAM-coach wederom aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker op 8 februari 2022 het opvangcentrum van Sint-Truiden had verlaten met onbekende bestemming. Verzoeker had geen nieuwe verblijfplaats bekend gemaakt en nam geen contact op met de Dienst Vreemdelingenzaken. Deze elementen vinden steun in het administratief dossier en verzoeker betwist ook geen van deze elementen.

De Raad meent dan ook dat verweerder op redelijke en zorgvuldige wijze kon vaststellen dat verzoeker is ondergedoken en bijgevolg met toepassing van artikel 29, 2 de overdrachtstermijn kon verlengen tot 18 maanden.

Zoals bepaald in het arrest Jawo t. Bundesrepublik Deutschland van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 (C-163/17, pt 62 en volgende) kan een persoon worden geacht ondergedoken te zijn wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen. De autoriteiten hebben dan het recht ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij niet de bedoeling had zich aan de autoriteiten te onttrekken of dat hij geldige redenen had om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid in het opvangcentrum.

Verzoeker wijst op zijn ernstige dermatologische aandoening, namelijk forse acne die een behandeling en een genezingsperiode vergt. Echter, vooreerst stipt de Raad aan dat verzoeker tweemaal werd gehoord, ook nog voorafgaand aan een poging tot gedwongen overdracht en verzoeker telkens verklaarde in goede gezondheid te zijn. Thans zou verzoeker “ernstig” ziek zijn omwille van “forse acne”. Pas bij het verzoekschrift voegt verzoeker een attest van een dermatoloog van 9 februari 2022 dat gewag maakt van “dikke papulopustels” ter hoogte van de schouders. In het kader van zijn ex tunc bevoegdheid mag de Raad enkel rekening houden met de elementen die voorlagen bij het nemen van de bestreden beslissing. Dit attest lag niet voor. Ten overvloede ziet de Raad de relevantie van dit attest niet in, aangezien op geen enkele wijze gewag wordt gemaakt van het feit dat verzoeker zich omwille van die aandoening niet naar de Dienst Vreemdelingenzaken zou kunnen begeven hebben op 27 januari 2022 of dat die aandoening verzoeker zou aangezet hebben om het opvangcentrum te verlaten met onbekende bestemming. Evenmin blijkt dat de aandoening enig verband houdt met het feit dat verzoeker geen nieuwe verblijfplaats bekend kan maken of geen contact kan opnemen met de Dienst Vreemdelingenzaken.

Verder wijst verzoeker op zijn kwetsbaarheid, mede omdat hij geen opvang heeft dat hem in staat moet stellen een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid. Echter, er blijkt evenwel dat verzoeker opvang had in het centrum van Sint-Truiden en hij zelf die opvangplaats heeft verlaten.

In geen geval volgt de Raad dan ook dat verweerder in casu onbehoorlijk gedrag heeft vertoond, noch dat hij op onzorgvuldige wijze onderzoek heeft geleverd, zoals verzoeker aanvoert.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening blijkt niet.

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

A. MAES